

ство, и ми вдъхваше едно чювствително почитанье. Имахъ още за приятели други отлични литератори. Никоги завистъ или клевети не се появихъ противъ мене, или ако имаше, тѣ идяхъ отъ толкосъ ниско, щото не можяхъ да ме достигнатъ. Като паднъ италианското кралевство, баща ми и сичкото домородство бѣхъ се завържили да сѣдѣтъ на Туринъ; а азъ, сѣ като отлагахъ да идъ съсъ тия драги лица, най послѣ останхъ на Миланъ, дѣто се намирахъ толкосъ честитъ, щото не можихъ да се рѣшиж да се отдалечиж отъ тамъ.

Мѣжду добритъ ми приятели отъ Миланъ, трима най много бѣхъ отбрани отъ сърцето ми: Д. Пиетро Борсиери, Монсин. Лудовико ди Бreme, и контъ Луиджи Поро Ламбертенги, съ които по послѣ се присѣдини контъ Федерико Конфалониери. Като бѣхъ се наговарилъ съсъ въспитанъето на двѣтъ момчета на Поро, бѣхъ за тѣхъ като единъ баща, а за баща имъ като единъ братъ. Тая кжца бѣше свѣрталището, нѣ само на най отличнитъ хора отъ градътъ, а и на най славнитъ чюжденци. Тамъ познахъ госпожя Стаель, Шлегель Девисъ, Байронъ, Хобузъ, Бругамъ и много прочюти лица отъ разнитъ страни на Европа. Охъ! Кѣлко дружеството на достойни хора възрадувува душыта и я облагородява! Да, честитъ бѣхъ! Не давахъ положенъето си за положенъето на единъ князь! — И отъ едно толкосъ сладко положенъе да бждеш хвърленъ мѣжду прѣтѣжници, послѣ, отъ тъмница въ тъмница, да достигнеш до ржцѣтъ на джелатинътъ, или да умрешъ въ желѣзата!
